

els metges d'una terra que per llei d'història i de sang i de llengua és terra catalana, on es parla el català, que en la boca dels seus naturals té una dolçor especial, puix sembla que en aquelles illes es canta, el català.

I aquesta unió s'ha fet en la forma que deuen fer-se les veritables unions: per devoció i per amor.

No haig de dir-vos a vosaltres, que sou adherits fervents al Sindicat, el que aquesta entitat ha fet. No, no és aquest el meu propòsit, perquè no és tampoc l'ocasió per parlar de la Mutual ni de la Caixa de Beneficència, ni de la Cooperativa ni del Casal del Metge, que ha estat l'encarnació dels nostres pensaments i anhels, d'aquest Casal la necessitat del qual tots sentim perquè som germans i com a tals necessitem la llar.

Quan el Casal del Metge resti acabat, aleshores ens podrem dirigir als joves que ens han de substituir més o menys tard, possiblement aviat, i en traspasar-los l'antorxa flamejant que és el signe de la vida, els podrem dir, repetint aquell formós vers d'En Maragall: *i vosaltres, fillada...* teniu ja un niu ben vostre; si torneu pel món, un dia, sabreu el que això val; recordareu el batre la pluja sobre el vostre, i com és dolça l'ombra del porxo paternal.

En la curta vida del Sindicat s'ha donat realment un fet que es pot considerar com a providencial. Efectivament: en el Sindicat de Metges de Catalunya s'ha repetit aquell miracle que la llegenda de la Musa misteriosa atribueix a la Ciutat de Kitej. quan en ocasió de veure's amenaçada d'ésser assaltada pels bàrtars, un gran núvol la va ocultar a la vista de les hordes invasores, i aquestes es varen despistar i després fugiren. Doncs bé: el Sindicat ha tingut enemics que en certs moments han volgut fer-lo desaparèixer; però llavors també la Providència ha volgut que una mena de núvol l'ocultés, restés sense ésser vist i fins es confongués pels seus enemics el silenci amb la mort.

Amb el Sindicat s'ha donat també un altre fet que considero providencial. I és el que així com en alguna ocasió s'ha dit que França havia tingut i tenia en cada moment l'home que necessitava, el Sindicat de Metges de Catalunya ha tingut també en tot moment l'home intelligent, prudent, actiu i entusiasta que precisava. I així va ésser primerament el doctor Puig i Sais, a qui públicament vui rendir el testimoni de la meua veneració i estimació personal; i després, ha estat el doctor Moll, qui va rebre la presidència i amb ella els destins del Sindicat en moments de gran perill.

Amb la presidència del Sindicat de Metges de Catalunya, es lliurava al Doc-

Ja us haveu subscrit al CASAL DEL METGE?

La subscripció podeu fer-la efectiva a la vostra comoditat amb terminis mínims de 30 pessetes mensuals. Tots podeu ésser subscriptors del Casal.